

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Αθήνα 29-6-1998

Αριθ. Πρωτ. 1939/εγκ. 6

Π ρ ο ς

Τους κ.κ. Διευθύνοντες τις
Εισαγγελίες Εφετών του Κράτους

ΘΕΜΑ: Προσηλυτισμός

ΣΧΕΤ: (α) Υπ' αριθ. 72671/12.6.1998 έγγραφο Υπουργείου
Δικαιοσύνης

(β) Υπ' αριθ. 30389/283878/23.4.1998 έγγραφο Νομικού
Συμβουλίου του Κράτους

Φέρουμε σε γνώση σας τα εξής:

1. Με την υπ' αριθ. 390/1992 απόφαση του Αναθεωρητικού Δικαστηρίου καταδικάστηκαν κατ' έφεση οι Αξιωματικοί της Αεροπορίας Σ.Μ. και Ι.Σ. για προσηλυτισμό (άρθρο 4 §§ 1, 2 του αν.ν. 1363/1938, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 2 του αν.ν. 1672/1939) σε συνολική ποινή φυλακίσεως 10 και 12 μηνών αντιστοίχως. Αιτήσεις αναιρέσεως αυτών κατά της πιο πάνω αποφάσεως απορρίφθηκαν με την υπ' αριθ. 1266/1993 απόφαση του Δικαστηρίου του Αρείου Πάγου.
2. Μεταξύ των πράξεων, για τις οποίες καταδικάστηκαν, ήσαν και πράξεις προσηλυτισμού ιδιωτών (πολιτών). Ειδικότερα, όπως δέχτηκε η απόφαση, αμφότεροι, από τους οποίους ο Σ.Μ. ήταν Υποσμηναγός και Ι.Σ. Ανθυποσμηναγός,

όντας πιστοί της Εκκλησίας της Πεντηκοστής, που είναι Προτεσταντική Χριστιανική Θρησκεία και πρεσβεύει την αρχή ότι όλοι οι πιστοί οφείλουν να διαδίδουν το Ευαγγέλιο, στο Βόλο κατά το έτος 1988, εκμεταλλευόμενοι την απειρία περί τα θρησκευτικά θέματα και τη λόγω χαμηλού μορφωτικού επιπέδου πνευματική αδυναμία της Α.Ζ., που αντιμετώπιζε προβλήματα οικογενειακής συνοχής με το σύζυγό της και ο γάμος της κινδύνευε να διαλυθεί, επιχείρησαν κατεξακολούθηση να διεισδύσουν στη θρησκευτική της συνείδηση για να μεταβληθεί το περιεχόμενό της, με την προς τούτο επιδέξια και επίμονη ανάπτυξη και ανάλυση των Πεντηκοστιανών δοξασιών, της ορθότητας αυτών και της διαφοράς τους έναντι της Ορθόδοξης Χριστιανικής Θρησκείας. Συγκεκριμένα, επέμειναν επανειλημμένως να την πείσουν ότι οι πιστοί της Εκκλησίας της Πεντηκοστής έχουν το σημείο του Θεού και το χάρισμα της προφητείας, ότι αυτή και τα παιδιά της κατέχονταν από το Σατανά, που παλεύει να τους κρατήσει υπό τον έλεγχό του, ότι εκεί που αυτή πιστεύει είναι τα είδωλα και οι δαίμονες και ότι οι Πεντηκοστιανοί κατέχουν την πραγματική αλήθεια, την παρότρυναν δε πιεστικώς να βαπτιστεί για να γίνει Μέλος της Εκκλησίας της Πεντηκοστής. Περαιτέρω, δέχτηκε ότι ο εξ αυτών Σ.Μ. στο Βόλο κατά τις αρχές του μηνός Ιουνίου 1989, με πρόσκληση του Σημναγού Η.Μ., μετέβη στην κατοικία του αδελφού του τελευταίου Α.Μ., όπου βρισκόταν ο γαμβρός τους από αδελφή Χ.Α., ο οποίος ήταν πιστός της Εκκλησίας της Πεντηκοστής και είχε περιέλθει σε

κατάσταση θρησκευτικού παραληρήματος, αφρίζοντας και ευχαριστώντας τον Ιησού Χριστό επειδή του αποκαλύφθηκε η αληθεία, ισχυριζόταν ότι έβλεπε το Διάβολο στο πρόσωπο της γυναίκας του και των παιδιών τους. Επειδή με μόνη την εμφάνισή του ηρέμησε ο Χ.Α., εκμεταλλευόμενος εντέχνως το περιστατικό τούτο, επιχείρησε να διεισδύσει στη θρησκευτική συνείδηση των παρευρισκομένων σ' αυτό και εντυπωσιασμένων απ' αυτό Α.Μ. (αδελφού του προσκαλέσαντος συναδέλφου του), της συζύγου τούτου Μ.Μ. και των παιδιών τους Σ.Μ. και Ε.Μ., προκειμένου να μεταβληθεί το περιεχόμενό της. Επίσης, και ορισμένων γειτόνων, που προσέτρεξαν αργότερα στο χώρο του περιστατικού. Συγκεκριμένα, επιδόθηκε σε επίτόπιο κήρυγμα των δοξασιών της Εκκλησίας της Πεντηκοστής επί αρκετό χρόνο, βεβαιώνοντας ότι αυτή κατέχει την αλήθεια και όχι η Χριστιανική Ορθόδοξη Εκκλησία, η οποία θα "αρπαγεί" το έτος 1992, οπότε θα έλθει το τέλος του κόσμου, και προτρέποντας επιμόνως και φορτικώς τους παρευρισκομένους να πιστέψουν στον πραγματικό Χριστό, όπως πρέσβευε η Εκκλησία της Πεντηκοστής, δηλώνοντας δε παραλλήλως ότι είχαν ούτοι επιλέξει το Σατανά, αφού ήσαν Χριστιανοί Ορθόδοξοι.

3. Οι καταδικασθέντες στις 28.1.1994 προσέφυγαν στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, η οποία στις 28.10.1996 εισήγαγε την υπόθεση αυτών στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στο Στρασβούργο, το οποίο με την υπ' αριθμ. 140/1996/759/958-960/

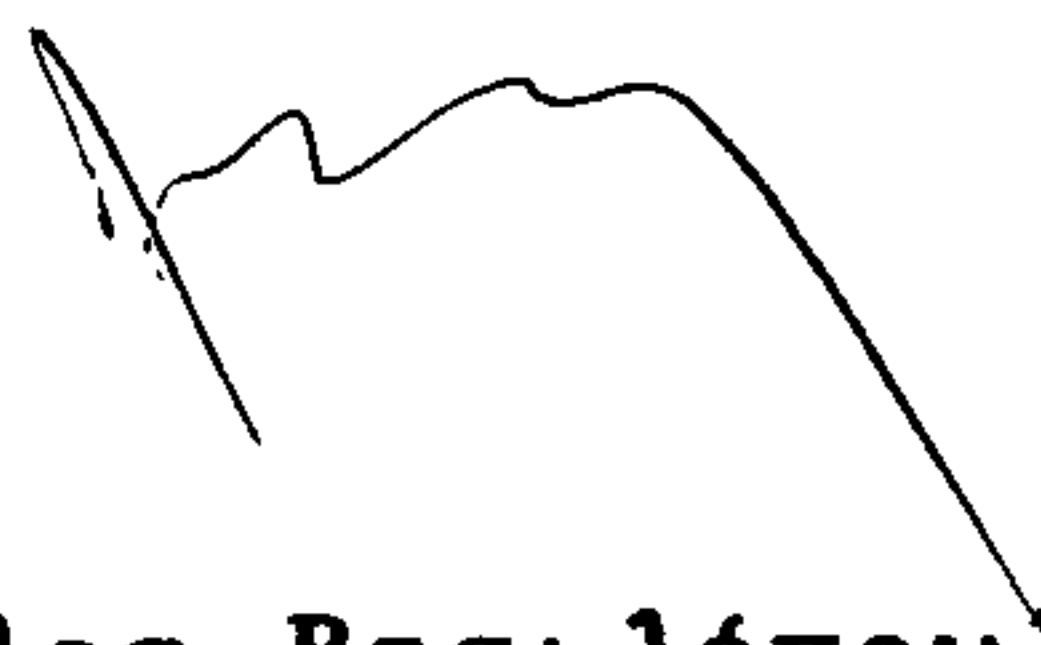
24.2.1998 απόφασή του δέχτηκε περιληπτικώς και κατά πλειοψηφία τα εξής: Ο εξ αυτών Σ.Μ. καταδικάστηκε επειδή έκαμε ένα μοναδικό κήρυγμα στον Α.Μ. και την οικογένειά του ως και στους γείτονές τους ύστερα από ένα επεισόδιο, κατά τη διάρκεια του οποίου πέτυχε να ηρεμήσει το στενό συγγενή τους Χ.Α., που παραληρούσε. Επίσης, καταδικάστηκε, όπως και ο έτερος εξ αυτών Ι.Σ., για προσηλυτισμό σε βάρος της Α.Ζ., την οποία είχαν κατ' επανάληψη επιχειρήσει να προσηλυτίσουν, ενώ αντιμετώπιζε οικογενειακά προσβλήματα. Αποφασιστικής σημασίας είναι το γεγονός ότι δεν άσκησαν πάνω στους πολίτες αυτούς πιέσεις και καταναγκασμούς. Όσον αφορά την οικογένεια του Α.Μ. και τους γείτονές της, κανένα στοιχείο δεν αποδεικνύει ότι αισθάνθηκαν ούτοι υποχρεωμένοι ν' ακούσουν τον καταδικασθέντα Σ.Μ. ή ότι η συμπεριφορά αυτού απέναντί τους ήταν καταχρηστική από οποιαδήποτε άποψη. Σχετικά δε με την Α.Ζ., δεν αμφισβητήθηκε στα Ελληνικά Δικαστήρια, που δίκασαν στην ουσία της την υπόθεση, ότι η ίδια κατ' αρχήν απευθύνθηκε στους καταδικασθέντες, προσπαθώντας να καταλάβει τους λόγους, που εξηγούσαν την συμπεριφορά του συζύγου της. Βεβαίως, όταν ήλθε σ' επαφή μ' αυτούς, βρισκόταν σε κατάσταση συγχύσεως, που προκλήθηκε από τη διάλυση του γάμου της. Εντούτοις, εκτιμά ότι δεν αποδείχτηκε πως βρισκόταν σε διανοητική κατάσταση, που υπαγόρευε μια ιδιαίτερη προστασία της έναντι των προσηλυτιστικών δραστηριοτήτων τους ή ότι άσκησαν σ' αυτή καταχρηστικές πιέσεις, όπως μαρτυρεί και το γεγονός ότι μπόρεσε τελικώς ν'

αποφασίσει τη διακοπή κάθε σχέσεώς της με την Εκκλησία της Πεντηκοστής. Για τους λόγους αυτούς, κρίνοντας ότι οι αποφάσεις των Ελληνικών Δικαστηρίων αρκέστηκαν να επαναλάβουν τη διάταξη του άρθρου 4 του ν. 1363/1938, χωρίς να θεμελιώσουν επαρκώς τον καταχρηστικό χαρακτήρα των μεθόδων, που οι καταδικασθέντες χρησιμοποίησαν, δεν θεώρησε δικαιολογημένες υπό τις παραπάνω περιστάσεις τις καταδίκες αυτών, εντεύθεν δε έκρινε ότι συνιστούσαν παραβίαση του άρθρου 9 της από 4.11.1950 Διεθνούς Συμβάσεως της Ρώμης περί προασπίσεως των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών και του από 20.3.1952 προσθέτου σ' αυτή πρωτοκόλλου των Παρισίων (που κυρώθηκε με το άρθρο μόνο του ν. 2329/1953).

Κατόπιν τούτων, επιδίκασε σε βάρος της Ελληνικής Πολιτείας και υπέρ καθενός των καταδικασθέντων 500.000 δραχ. για αποκατάσταση της υλικής ζημίας και της ηθικής τους βλάβης ως και 6.000 λίρες στερλίνες σε καθένα τους για τα έξοδα και τη δικαστική τους δαπάνη, νομιμοτόκως προς 6%.

4. Συνεπώς, παρακαλούμε να έχετε αυτά υπόψη σας προς αποτροπή ενδεχομένης παραβιάσεως της ως άνω Διεθνούς Συμβάσεως για παρόμοια αιτία.-

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Άγγελος Βασιλόπουλος